

DET VELKENDTE

Refleksioner til søndag d. 17. maj 2020 (5. søndag efter påske)

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes (Joh 17,1–11):

Sådan talte Jesus; og han så op mod himlen og sagde: »Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til.

Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden. De var dine, og du gav dem til mig, og de har holdt fast ved dit ord. Nu forstår de, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig. For de ord, du gav mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed forstået, at jeg er udgået fra dig, og de er kommet til tro på, at det er dig, der har udsendt mig.

Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.«

“Så er der forandringer i sigte,” sagde jeg i min prædiken til Store Bededag for godt og vel en uge siden.

Det var der, og det er der: forandringer i sigte. Men nu er forandringerne rykket helt tæt på. Fra i morgen genåbner Folkekirken, og fra og med Kristi Himmelfarts dag på torsdag vil det igen være muligt at gå til gudstjeneste – ganske vist under iagttagelse af alle de sikkerhedsregler, vi allerede kender, men stadigvæk.

Egentlig er der jo tale om en (gradvis og forsigtig) tilbagevenden til livet, som det var før Corona-krisen. Men alligevel er det, som om det er noget *nyt*, der er ved at ske. Lockdown-tilstanden er – på godt og ondt – noget, som mange af os nok mere eller mindre har vænnet sig til, og over de kommende uger og måneder skal vi så (gradvist

og forsigtigt) vænne os til dens ophævelse. Med andre ord: Det *usædvanlige* er gået hen og blevet noget velkendt, og det tidligere velkendte vil – i hvert fald det første stykke tid – opleves som usædvanligt. U-selvfølgeligt. Følelsen af velkendthed og følelsen af nyhed vil eksistere side om side og vil nok også – i det mindste noget af tiden – kæmpe med hinanden om forrang.

I kirken – når vi ellers kan forsamles der – befinder vi os dybest set i det samme krydsfelt: krydsfeltet mellem det velkendte og det u-selvfølgelige. Men i stedet for at kæmpe med hinanden går de to ting hånd i hånd. For i kirken, og i kristendommen, *er* det velkendte u-selvfølgeligt. Budskabet om Gud, der blev menneske og døde for os, er ét, de fleste mennesker kender – i hvert fald i hovedtræk. Men samtidig er det noget af det mest u-selvfølgelige, som tænkes kan. Gud, den allermest ophøjede, blev en af os og søgte fællesskab med os, for at *vi* kan få fællesskab med *ham*.

Det udtrykkes allertydeligst i de evangelietekster, der handler om Jesu sidste tid før korsfæstelsen. På tærsklen til livets afslutning er der ikke plads til fyldord eller udenomssnak. Det, der virkelig er vigtigt, skal siges – og det gør Jesus. Her i ugerne efter påske er det igen og igen beretninger fra skærtorsdag, der står som prædikentekster – for Jesu ord til disciplene under deres sidste fællesmåltid er så mange og så væsentlige, at de rækker langt, langt ud over selve påsken. De sprænger rammerne, kan man nærmest sige.

Således også med evangeliet til søndagen i dag. Jesus vender blikket mod himlen og siger: “Fader, timen er kommet” – og så beder han for sine disciple. Tænk et øjeblik over dét: Guds Søn, selv Gud, går i forbøn for disciplene hos sin Fader. Når man beder, beder man som regel om noget – eller for nogen – der betyder noget for én. Disciplene betyder så meget for Guds Søn, at han beder for dem. Og det ligger i luften, at Guds Søn også – den dag i dag – beder for *os*.

Jeg tror ikke, at disciplene forstod betydningen af, hvad der skete, mens det skete. Med undtagelse af Judas Iskariot, der forrædte Jesus, var der næppe nogen af dem, som var klar over, hvad der ventede. Det gik først op for dem bagefter, hvor betydningsfuldt – og hvor u-selvfølgeligt – øjeblikket var. Noget af det sidste, Jesus gjorde, var at tage sig tid til at bede for dem. Det betød ikke, at disciplene for altid fremover var immune over for smerte eller fare, for sådan fungerer verden ikke. Ud af de 12, som sad til bords med Jesus den aften, endte 10 med at blive slået ihjel, fordi de troede på ham og fortalte andre om ham. Men med hans forbøn i ryggen havde de styrken til at gå ud i verden med alle dens farer og udføre den opgave, som var deres.

Således også med os i dag. Vi er ikke immune over for sygdom eller ulykke – var vi dét, ville det seneste par måneder være forløbet betydelig anderledes – men vi har en opgave, som er vores, og som skal udføres. Imens beder Guds Søn for os og sender os, gennem Helligånden, styrke og vejledning – og tro. Det er for så vidt velkendt. Det er også meget, meget u-selvfølgeligt.

Lad os nu, med denne u-selvfølgelighed i ryggen, gå ind i den nye fase af genåbningen med oprejst pande.

Jeg glæder mig til at hilse på jer igen – på behørig sikkerhedsafstand, naturligvis.

*Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle! Amen.*